

De vrede van God

Filippi 4:4-9

Vrede en vreugde te midden van moeite en leed

Paulus had al twee jaar in de gevangenis te Caesarea en daarna twee jaar in de gevangenis te Rome gezeten, toen hij deze brief schreef. Maar God maakte hem in deze tijd even nuttig voor de Gemeente als in de periode van zijn mondelinge dienst. Vanuit de gevangenschap schreef hij niet alleen de brief aan de Filippenzen, maar ook de brieven aan de Efeziërs, de Kolossenzen, Hebreëen, Filemon en 2 Timoteüs. In deze brieven vindt men een complete uiteenzetting van Gods gedachten ten aanzien van de Gemeente. Efeziërs stelt ons de Gemeente voor als in Christus gezet in de hemelse gewesten. Kolossenzen spreekt over Christus als ons Hoofd. Filippenzen laat ons de intiemste christelijke gevoelens zien, hoewel er in Filippi wel moeilijkheden waren: Euodia en Syntyche waren niet eensgezind.

We vinden in deze brief niet de leer, maar de praktische omstandigheden waarin de christenen zich bevonden. Het probleem voor Paulus was dat hij zich niet daadwerkelijk kon bezighouden met de zorgen van de Gemeente. Maar het resultaat van al die oefeningen was voor hem vrede en vreugde. Wat was de oorsprong daarvan? We lezen het in hoofdstuk 4: *“Verblijd u altijd in de Heer! Nog eens zal ik zeggen: Verblijd u! Laat uw inschikkelijkheid aan alle mensen bekend zijn. De Heer is nabij. Wees in niets bezorgd, maar laat in alles, door gebed en smeking met dankzegging, uw verlangens bekend worden bij God. En de vrede van God, die alle verstand te boven gaat, zal uw harten en uw gedachten bewaren in Christus Jezus”* (Fil. 4:4-7).

Paulus zegt niet dat hun harten de vrede van God zouden bewaren, maar dat de vrede van God, die door niets kan worden verstoord, hun harten zou bewaren. Hun blijdschap moest *in de Heer* zijn, niet in de *omstandigheden*. Paulus zelf was in gevangenschap, gescheiden van de Gemeente en van het werk in het evangelie. De weg naar zijn arbeid was belemmerd door onoverkomelijke hindernissen. Zo moest hij ervaren dat de Heer *Zelf* voldoende voor hem was. Hoe meer moeite zijn deel was en hoe meer dingen hem

verontrustten, des te meer innerlijke vreugde en vrede was er in zijn hart.

Niemand kon hem dat afnemen. Zijn blijdschap was in de Heer, zodat geen angst zich meester van hem kon maken. De *blijdschap* van de Heer stroomt uit een onuitputtelijke bron, die door geen enkele oorzaak kan droogvallen. Ook bij de *vrede* van God heeft alles betrekking op Hem. Is God ongerust? Zou Hij niet weten wat Hij moet doen? Zou Hij de Gemeente vergeten? Paulus legde alles in Gods hand en God toonde hem dat hij te midden van alle zwakheid rust kon vinden in Hem. God denkt aan de Gemeente en Hij zorgt voor haar. Volkomen overgave aan Hem is nodig om te kunnen zeggen: *“En de vrede van God, die alle verstand te boven gaat, zal uw harten en uw gedachten bewaren in Christus Jezus”*.

De vrede van God en de vrede met God

Het is een oneindige vrede, net zoals de liefde van Christus oneindig is en de kennis te boven gaat (Ef. 3:19). Wat een wonder te kunnen zeggen: ‘De vrede in mijn hart is de vrede van God. Ik heb wel zorgen, maar die zijn niet te zwaar voor God, als ik bij Hem hulp zoek’. Om in de vrede *van* God bewaard te kunnen blijven, moet men natuurlijk vrede *met* God hebben. Dat is de basis van alles. Laten we dit onderzoeken. De vrede met God kan niet in een hart wonen, dat zich bewust is van zonde. Deze vrede is ook niet gebaseerd op iets van onszelf, want dan zou men alleen maar een vrede *zonder* God kunnen hebben. De mens kan drie soorten van geweten hebben:

- 1^e een verhard geweten;
- 2^e een verontrust geweten;
- 3^e een volmaakt geweten voor God.

Als ik God wil vergeten, is er geen vrede. Want zodra ik aan Hem denk, is alle rust weg. Dat is de reden dat de zondaar afleiding zoekt, hij *wil* niet aan God denken. Maar evengoed komt toch het onvermijdelijke oordeel. Geen mens kan, als hij met God te doen krijgt, in Zijn tegenwoordigheid bestaan. Vandaar het verlangen om Hem te vergeten, en de verharding van het menselijk hart. Diep van binnen weet de mens heel

goed dat hij geen vrede met God heeft. De enige vrede, waarvan hij dan ook meent te kunnen genieten, is om *niet meer aan God te denken*.

Bent u in de tegenwoordigheid van God en schijnt het volle licht van Hem in uw hart? Dat is de vrede van een *volmaakt* geweten. Maar als u zegt dat u zich van zonde bewust bent, dan kunt u niet zeggen dat het komen in Zijn tegenwoordigheid geen onrust bij u veroorzaakt. Het is ernstig dat te bedenken! Zou u zich kunnen indenken geen vrede met God te hebben, en dan naar de hemel te gaan? Wat zou u daar doen in de tegenwoordigheid van God? Want zodra u aan Hem denkt, hebt u absoluut geen vrede.

Hoe krijgen we dan een volmaakt geweten voor God? U kunt deze vrede geen dag, geen ogenblik door uw eigen inspanning verkrijgen. Eigen inspanning levert u geen vrede op. Alleen Gods *genade* geeft die, omdat alleen de genade vrede gemaakt heeft. Een zondig mens kan geen vrede met God hebben. Hij kan de zonde niet verbergen, niet voor God maar ook niet voor zichzelf. De zonde moet worden weggedaan, voordat u de goedheid van God kunt ervaren. De zonde moet worden verzoend, zodat God die niet meer ziet of zien kan. Kunt u dit bewerken? Kunt u zichzelf *onschuldig* maken, of zou u net zoals Job moeten zeggen: “*Was er maar een scheidsrechter tussen ons, die zijn hand op ons beiden zou kunnen leggen*” (Job 9:33). Wanneer de zonde totaal moet worden verwijderd, zodat God ze niet meer ziet, dan moet God *Zélf* die wegnemen. U kunt het niet, geen mens kan het, alleen *God*. En God neemt de zonde weg overeenkomstig Zijn eigen volmaaktheid. Gods genade heeft aan de zonde gedacht en die geheel weggedaan. Zo heilig als God is, zo volkomen heeft Hij de zonde tenietgedaan. Hij heeft Zich ermee beziggehouden en Hij heeft vrede *gemaakt* door het bloed van Christus' kruis.

Wat is de waarde van het bloed van Christus? Veronderstelt God dat er toch nog een beetje zonde overblijft? Nee, het bloed van Jezus Christus heeft vrede gemaakt. Ik heb vrede met God volgens de maatstaf van *Zijn* heiligheid. God heeft de zonde weggedaan, omdat Hij de zonde niet in Zijn tegenwoordigheid kan dulden. Hij neemt de zonde voor altijd weg, terwijl Hij mij door genade voor Zijn aangezicht plaatst. Om daarvan te kunnen genieten, moet ik mijzelf ongeschikt achten om vrede met God te krijgen. Als Hij mij heeft gewassen in het bloed van het Lam, blijft er geen enkele voor Hem zichtbare zonde over. Christus heeft door Zichzelf de reiniging van de zonde teweeggebracht, naar Zijn eigen volmaaktheid. Dat betekent volmaakte vrede met God. Christus heeft mij liefgehad en mij deze liefde bewezen, doordat Hij voor mij tot zonde is gemaakt. Zijn liefde hangt niet af van wat *ik* ben, maar van wat *Hij* is. Ik heb een volmaakt geweten, omdat *God* het heeft gereinigd. Ik weet dat Hij mij liefheeft, omdat Hij dit gedaan heeft overeenkomstig het verlangen van Zijn eigen hart.

De Heer Jezus zegt: “*Vrede laat Ik u, mijn vrede geef Ik u*” (Joh. 14:27). Zijn *eigen* vrede, de vrede die *Hij* heeft gemaakt, heeft Hij mij gegeven. U moet weten

dat God mij niet kan veroordelen voor de dingen waarvan Hij mij gereinigd heeft. Kunt u wandelen met een God die u vrees aanjaagt? Wij hebben volle zekerheid dat de vrede die God heeft aangebracht niet ongedaan kan worden gemaakt, want Hij heeft de zonde voor altijd tenietgedaan.

Behalve de vrede *met* God is er de praktische vrede voor de christen in het leven van elke dag. Als ik iets doe dat God mishaagt, hoef ik nog niet te twijfelen aan Zijn liefde, maar ik kan niet gelukkig zijn. Wanneer ik geloof dat God Zijn Zoon voor mij heeft overgegeven en dat het bloed van het Lam voor mij is gestort, kan ik niet twijfelen aan Zijn liefde wanneer ik gezondigd heb. Want ook voor *die* zonde heeft de Heer Zichzelf gegeven. Maar dat doet mij de zonde in een ander licht zien. Hoe is het mogelijk op lichtvaardige wijze een zonde te bedrijven, die Christus heeft doen lijden op het kruis? Ik weet dat de zonde mij niet ten laste gelegd kan worden, maar dat geeft mij een dieper oordeel over de zonde, omdat ze *Christus* ten laste is gelegd. Hij heeft geleden om die zonde weg te nemen. Dat is het verschil tussen het verdriet van de christen als hij heeft gezondigd, en het slechte geweten van een ongelovige ten opzichte van het komende oordeel.

Onze gevoelens over een begane zonde zijn soms verre van goed. Bijvoorbeeld: U zondigde en u was er pijnlijk door getroffen. Komt dat doordat u *God* hebt mishaagd? Of is het omdat u (of anderen) daardoor de *goede opinie* over uzelf heeft (hebben) verloren? Zulke gevoelens zijn bedroevend. Wat is ons hart bedrieglijk en arglistig; hoeveel van het ‘eigen ik’ komt kijken bij ons verdriet over de zonde! De praktische vrede ontbreekt, totdat we de zonde oordelen vanwege dat wat ze in zichzelf is en onwille van Wie God is. Dan zien we de dingen in het licht van Gods heerlijkheid en de heerlijkheid van Christus. Maar zolang de heerlijkheid van God niet onze eigen eer heeft vervangen, hebben we geen echte vrede. Zodra de heerlijkheid van God ons hart vervult, is de praktische vrede weer volkomen en is de ziel hersteld. Dan hebt u hetzelfde oordeel over de zonde uitgesproken als *God*, en de gemeenschap wordt hersteld.

Christus ons Middelpunt

Er is nog iets. U hoeft niets op uw geweten te hebben. Maar zoals met ons allen het geval is, woont het vlees ook in u. De mens wil dit en hij wil dat. Onze wil is niet onderworpen en we hebben geen vrede. Vandaag maken we ons ongerust over iets, waarover we ons volgende week helemaal niet meer ongerust maken. Het hart mist de nodige standvastigheid om de wereld zonder zorg het hoofd te bieden. We breken ons het hoofd om te weten wat we moeten doen, terwijl er helemaal niets gedaan moet worden. De eigen wil, en de wens de dingen te regelen op *ónze* manier, onze verlangens: ze worden niet bevredigd. Waar vinden we een antwoord op dat alles? Men kan de wereld of zichzelf niet veranderen. De mens heeft zijn Middelpunt, namelijk God, verloren en hij kan geen

rust vinden. *Christus* is ons hervonden Middelpunt. Hij heeft de omstandigheden ondervonden die ik meemaak. Hij heeft dezelfde verzoeken en moeilijkheden ondervonden, maar met een hart waarin het egoïsme geen enkele plaats had. En Hij wil ons hart vervullen.

Gaat het om de wereld, dan is mijn hart te groot daarvoor, want alles is ijdelheid en kwelling voor de geest. De wereld is leeg, en met leegte kan men het hart niet vullen en ook niet met onrust. Alleen Christus kan het hart vervullen – maar als het hart te *groot* is voor de wereld, het is te *klein* voor Christus. Bij Hem is rust en volkomenheid, en dat te meer naarmate de omstandigheden moeilijker zijn. Ik heb een Vriend gevonden en mijn hart is met heel iets anders bezig dan met mijzelf: ik verblijd mij *in de Heer*. Hoe minder men bezig is met het ‘eigen ik’, hoe meer het hart voldaan is. Als het hart met de wereld bezig is, vindt het niets dat het echt vult. Als het met de Heer Jezus bezig is, is het hart te klein om Hem te bevatten en Christus kan het vullen totdat het overloopt. Dan heb ik gevonden wat ik nodig heb en ben ik bevrijd van onvruchtbare verlangens. Ik heb Iemand die mij reinigt en die mijn verlangen is; ik heb niets anders meer nodig!

‘Verblijd u altijd in de Heer!’ U hebt Iemand om u over te verblijden, maar als uw eigen hart u losweekt van Christus, dan kan God u niet gelukkig maken. Zonder *Hem* kunnen wij niet leven. God heeft ons de Heer Jezus gegeven in de omstandigheden waarin wij ons bevinden, opdat wij een Bron van innerlijke vreugde zouden vinden in Hem. Hij kent onze zorgen en Hij draagt ze allemaal, zonder dat Hij het gewicht ervan voelt. Deze Bron kan niet uitdrogen. God is vóór mij, als ik zorgen heb en niet weet wat ik ermee aan moet. Ik mag naar Hem toegaan. Hij heeft alles van tevoren geregeld. Geen musje valt ter aarde zonder Zijn wil. Zelfs de haren van ons hoofd zijn allemaal geteld en wij kunnen er niet één wit of zwart maken. ‘Breng mij’, zegt Hij, ‘al uw zorgen, ze verontrusten Mij niet.

Ik zal Mij ermee belasten en Mijn vrede zal uw hart vervullen’.

God is vóór ons

God is zo vóór mij, dat ik mij nergens over hoeft te bekommeren – niet uit onverschilligheid, maar vol vertrouwen op Hem en Zijn oneindige liefde. Kunt u ongerust zijn, als u ieder moment de zekerheid hebt dat God Zich met uw zaken bezighoudt? Wat de mens ontbreekt, doordat hij God verlaten heeft, is de wetenschap dat God vóór hem is. God had de mens de aardse dingen geschonken om ervan te genieten, maar hij geloofde de duivel. Toen sprak God: ‘Voortaan zullen jullie de gevolgen dragen en de moeite ondervinden van het wantrouwen jegens Mij. Jullie moeten Mij geloven en van Mijn goedheid genieten door het geloof’. Om dit tot stand te brengen, is Christus gekomen in deze wereld met alle gevolgen van ons falen, en Hij is er in geweest voor ons. Wat de mens ontbreekt is de eenvoud van het geloof: ‘Ik weet dat Hij vóór mij is; en ik kan bij God zijn’.

“Overigens, broeders, al wat waar, al wat eerzaam, al wat rechtvaardig, al wat rein, al wat beminnelijk, al wat welluidend is, als er enige deugd en als er enige lof is, bedenkt dat. Wat u geleerd, ontvangen, gehoord en gezien hebt in mij, doet dat; en de God van de vrede zal met u zijn” (Fil. 4:8-9).

Niet alleen zal de vrede van God dan ons hart vervullen, maar wij hebben God *Zelf* met ons in deze wereld waarin wij leven. Geve God dat wij dit in alle eenvoud begrijpen. Het is de basis van al onze zegeningen: Christus heeft vrede gemaakt door het bloed van Zijn kruis; door Zijn werk is het geweten voor altijd volmaakt geworden voor God; het hart vertrouwt op Hem, het wordt hersteld als het faalt, en in alle moeilijkheden vindt het zijn vreugde in de Heer; en het is Gods vrede, die het hart bewaart.

Oorsprong: [Le Messenger Evangélique 1929-133](#)

Titel: [La paix](#)

Oude Sporen 2011

